

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci žalobcu **I. K.**, bytom B., zastúpeného **JUDr. Z. Z.**, *advokátkou so sídlom D.*, proti žalovanému **Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny**, so sídlom v Bratislave, Špitálska 8, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného z 23. júla 2007, č. AA/2007/037695 a o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 02. decembra 2009, č. k. 2S/206/2007-86, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 02. decembra 2009, č. k. 2S/206/2007-86 **p o t v r d z u j e .**

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v sume 62,70 eura k rukám JUDr. Z. Z., advokátky, so sídlom D. do troch dní.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. a/ a e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) rozhodnutie žalovaného č. AA/2007/037695 z 23. júla 2007 ako aj rozhodnutie správneho orgánu I. stupňa č. AA/2007/09762 z 11. mája 2007 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v sume 169,58 eura na účet jeho právnej zástupkyne do troch dní.

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 244 OSP, § 40 ods. 2, § 53 ods. 1 písm. b/, c/, f/, h/ a m/, § 138 ods. 1 a 4 zákona č. 312/2001 Z. z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení rozhodnom pre posúdenie danej veci (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z. z.“) a § 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“), keď na základe obsahu prvostupňového rozhodnutia dospel súd k záveru, že v danom prípade nie je dostatočne vymedzený skutok, na základe ktorého správny orgán konštatoval závažné porušenie služobnej disciplíny. Krajský súd sa nestotožnil ani so záverom druhostupňového správneho orgánu, ktorý sám skonštatoval, že stanovisko poradnej odvolacej komisie o tom, že v prvostupňovom rozhodnutí je rozporne použité ustanovenie § 53 ods. 1 písm. f/ zákona č. 312/2001 Z. z. napriek tomu, že správne malo byť použité písm. h/ citovaného zákonného ustanovenia a takisto bola v rozhodnutí chybné označená účinná interná norma č. 016/2006, ktorá bola zrušená internou normou č. 15/2007 – služobný poriadok s účinnosťou od 01.01.2007 a napriek tomu dospel k záveru, že sa jedná len o chyby, ktoré nespôsobujú zmätočnosť rozhodnutia a v podstate sa jedná len o opravu chýb podľa § 47 ods. 6 správneho poriadku.

Krajský súd bol toho názoru, že použitie § 47 ods. 6 správneho poriadku nemôže nastať v prípadoch, keď tieto chyby majú za následok zmätočnosť, alebo nepreskúmateľnosť prvostupňových rozhodnutí, nakoľko v danom prípade správny orgán bol povinný uviesť, ako použil správnu úvahu pri použití správnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania, ktorí reagovali na tieto chybné použité zákonné ustanovenia, ktoré sa následne stali aj dôvodmi odvolania. S poukazom na chybné označenie účinnej internej normy, keď bol v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového správneho poriadku uvedený služobný poriadok, ktorý nebol v čase rozhodovania účinný, krajský súd bol toho názoru, že ide o vadu spôsobujúcu nulitu rozhodnutia, ak druhostupňový správny orgán potvrdí rozhodnutie, ktorým bola účastníkovi konania uložená povinnosť podľa predpisu, ktorý bol pred dňom rozhodnutia o odvolaní zrušený, a takéto pochybenie taktiež nie je možné konvalidovať postupom podľa § 47 ods. 6 správneho poriadku.

Podľa názoru krajského súdu sa správny orgán nedostatočne vysporiadal aj s povinnosťou zrozumiteľne uviesť, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, keďže z prvostupňového ani druhostupňového rozhodnutia nevyplýva dostatočne zrejme, na základe ktorých zákonných ustanovení a akého výkladu zákonných ustanovení

dospel správny orgán k záveru, že žalobcom zverejnený údaj je neverejným štatistickým údajom.

Ostatné námietky žalovaného (*správne malo byť* „žalobcu“) uvedené v žalobe sú podľa názoru súdu irelevantné, nakoľko vychádzajú z nesprávneho právneho výkladu zákonných ustanovení a v postupe správnych orgánov nedošlo k porušeniu práv žalobcu.

Vzhľadom na uvedené dospel krajský súd k záveru, že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a v konaní správneho orgánu boli zistené také vady, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí v dôsledku čoho rozhodnutie prvostupňového a druhostupňového správneho orgánu zrušil a vec im vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že priznal žalobcovi náhradu trov konania, ktoré pozostávajú z troch úkonov právnej pomoci a režijného paušálu podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. v celkovej sume 169,58 eura.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie dôvodiac ustanovením § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ OSP nestotožniac sa s názorom krajského súdu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné a že trpí vadami konania. Podľa žalovaného tento názor vyplýval z nesprávneho právneho posúdenia veci súdom.

Za citácie ustanovenia § 53 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 312/2001 Z. z. a sľubu štátneho zamestnanca poukazoval na zásady vykonávania dôkazov a ich hodnotenia správnym orgánom a citujúce ustanovenia § 247 ods. 1 OSP ako aj ním vybranej judikatúry Najvyššieho správneho súdu Českej republiky (5As 42/2002, 3As 32/2004) ako aj Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (Zo súdnej praxe 3/2007) a „Občianskeho publikovaného judikátu č. 122/2003 Jo.“ vytýkal, že žalobca v žalobe nekonkretizuje v čom bol ukrátený a na ktorých svojich právach, a že namietal procesné úkony, pričom neuviedol, akú súvislosť a vplyv tieto vady majú na vecnú stránku napadnutého rozhodnutia.

Poukazoval na to, že dôvodom skončenia služobného pomeru odvolaním bolo, že žalobca ako štátny zamestnanec svojím konaním porušil závažne služobnú disciplínu za súčasného splnenia podmienky, že jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, predovšetkým záujmu na svedomitom plnení služobných povinností a dôslednom dodržiavaní služobnej disciplíny, pričom žalovaný postupoval, v súlade s uvedeným, skutkový dôvod skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, t. j. skončenie štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom odvolaním podľa ustanovenia

§ 40 ods. 2 písm. c/ zákona o štátnej službe nemenil, a preto žalované rozhodnutie ani postup žalovaného nie je v rozpore s ustanoveniami zákona o štátnej službe.

Podľa žalovaného správne orgány sa svedomito a zodpovedne zaoberali vecou, zabezpečili dostatočné podklady pre rozhodnutie, umožnili účastníkom využiť práva podľa § 33 správneho poriadku a napadnuté rozhodnutia mali náležitosti podľa § 46 a § 47 správneho poriadku.

Žalovaný má za to, že ako príslušný správny orgán v dostatočnej miere zistil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval relevantné ustanovenia zákona. Žalované rozhodnutie Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, vedúceho služobného úradu, Špitálska 8, 812 67 Bratislava č. AA/2007/037695 zo dňa 23.07.2007 má všetky náležitosti ustanovené v § 47 správneho poriadku, nevykazuje formálne a nelogické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle zákona č. 312/2001 Z.z. Žalobca nebol na svojich právach ukrátený rozhodnutím ani postupom správneho orgánu, a napadnuté rozhodnutia a postup je v súlade so zákonom č. 312/2001 Z. z.. Rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa je v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a slobôd so zákonmi Slovenskej republiky, t.j. na vec sa vzťahujúcimi hmotnoprávnymi (zákon o štátnej službe) a procesnými predpismi, a preto žalovaný je toho názoru, že v danom prípade neprišlo k pochybeniu správneho orgánu a postup žalovaného je v súlade so zákonom o štátnej službe.

Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a žalobu zamietol.

Žalobca vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím krajského súdu, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu je nepreskúmateľné a že nie je dostatočne vymedzený skutok, na základe ktorého malo dôjsť k závažnému porušeniu disciplíny, a teda porušeniu zákona č. 312/2001 Z. z.

Poukázal na to, že rozhodnutím č. AA/2007/09762 z 11. mája 2007 žalovaný (správne prvostupňový správny orgán) skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer odvolaním, pričom toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca dňa 13.02.2007 opakovane poskytol informácie a podklady svojej bývalej predstavenej Mgr. K. B., už ako zamestnankyni TV M., bez súhlasu úradu za účelom zverejnenia v médiách a naplnil skutkovú podstatu porušenia § 53 ods. 1 písm. e/, f/, m/, b/ zákona č. 312/2001 Z. z., pričom v zmysle služobného poriadku žalovaného č. IN 016/2006 čl. 8 ods. 3 závažne porušil služobnú disciplínu porušením mlčanlivosti o služobnom tajomstve a osobných údajoch za používanie technických zariadení

úradu na účely iné ako sú stanovené úradom, pričom poradná odvolacia komisia skonštatovala, že odôvodnenie rozhodnutia č. AA/2007/09762 je zmätočné, z dôvodu nesprávnej aplikácie ustanovení zákona a internej normy ústredia. V druhostupňovom rozhodnutí správneho orgánu správny orgán menil právne predpisy, ktorých porušenia sa mal žalobca dopustiť, čo odôvodnil použitím § 46 ods. 7 správneho poriadku, že údajne ide o obsahovo formálne chyby. V odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvádza, že z predmetného rozhodnutia údajne vyplýva, že označenie právnej normy § 53 ods. 1 písm. f/ a k nemu priradený text nezodpovedajú platnému zneniu zákona o štátnej službe, pričom údajne z kontextu vyplýva, že ide o ustanovenie § 53 ods. 1 písm. h/ tohto zákona. Rovnako to má byť aj v prípade ustanovení § 53 ods. 1 písm. m/, ktoré má byť písm. n/, a tiež mala byť chybné označená účinná interná norma ústredia. Navyše, v druhostupňovom rozhodnutí správny orgán uvádza nové skutočnosti, a to odvolávanie sa na zákon č. 540/2001 Z. z. o štátnej štatistike a skutočnosť, že údajne informácia o počte zamestnancov bola internou informáciou a jej zverejnením bez súhlasu zamestnávateľa došlo hrubému porušeniu § 67 ods. 7 zákona č. 540/2001 Z. z. a ustanovení § 53 ods. 1 písm. b/ a e/ zákona č. 312/2001 Z. z.

Navrhol preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdiť v celom rozsahu a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania 62,70 eura (t. j. 55,49 eura za jeden úkon právneho zastúpenia – vyjadrenie k odvolaniu odporcu, plus 7,21 eura režijný paušál).

Vo vyjadrení na vyjadrenie žalobcu žalovaný uviedol, že zotrváva na argumentácii uvedenej v odvolaní zo dňa 17.02.2010, a poukázal na to, že odvolanie voči rozhodnutiu súdu bolo podané okrem iného aj z dôvodu, že žalobca v podanej žalobe nekonkretizoval, v čom bol ukrátený a na ktorých svojich právach, a súd zásadne nevyhľadáva namiesto žalobcu dôvody nezákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu z dôvodu, že správne súdnictvo je ovládané dispozičnou zásadou a súd posudzuje, či je pravdivé tvrdenie žalobcu, že bol rozhodnutím a postupom správneho orgánu ukrátený na svojich právach; žalobca len namietal procesné úkony, pričom neuviedol, akú súvislosť a vplyv tieto vady majú na vecnú stránku napadnutého rozhodnutia a podľa § 247 ods. 1 OSP treba považovať za osobitnú náležitosť žaloby aj konkrétne tvrdenie žalobcu, že bol ukrátený na svojich právach nezákonným rozhodnutím správneho orgánu, pričom musí ísť o subjektívne práva vyplývajúce z právneho predpisu.

Podľa žalovaného nemožno nezdôrazniť, že žaloba žalobcu neobsahovala také konkrétne tvrdenia, skutočnosti a dôkazy, z ktorých by bolo možné vyvodiť nezákonnosť rozhodnutia žalovaného. Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie bolo vydané

na základe riadne a dostatočne zisteného skutočného stavu správnym orgánom a správne právne posúdené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného nie je možné vyhovieť.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, štátnej správy, orgánov územnej samosprávy ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa V. časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bol vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Podľa § 125 ods. 1 a 2 zákona č. 312/2001 Z.z. v znení účinnom v čase vydania žalobou napadnutého rozhodnutia konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 40 ods. 2 písm. c/ zákona č. 312/2001 Z.z. v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: štátny zamestnanec porušil závažne služobnú disciplínu.

Podľa § 53 ods. 1 písm. b/ zákona č. 312/2001 Z. z. štátny zamestnanec je povinný dodržiavať Ústavu Slovenskej republiky, ústavné zákony, zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy, ktoré sa vzťahujú na vykonávanie štátnej služby, etický kódex a služobné predpisy pri vykonávaní štátnej služby a uplatňovať ich podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia, rešpektovať a chrániť ľudskú dôstojnosť a ľudské práva.

Podľa § 53 ods. 1 písm. e/ zákona č. 312/2001 Z.z. štátny zamestnanec je povinný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s vykonávaním štátnej služby a ktoré v záujme služobného úradu nemožno oznamovať iným osobám, a to aj po skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ak nie je tejto povinnosti zbavený vedúcim úradu, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 53 ods. 1 písm. f/ zák. č. 312/2001 Z.z. štátny zamestnanec je povinný vykonávať štátnu službu nestranne a politicky neutrálne a zdržať sa pri výkone štátnej služby všetkého, čo by mohlo ohroziť dôveru v nestrannosť a objektívnosť konania a rozhodovania.

Podľa § 53 ods. 1 písm. h/ zák. č. 312/2001 Z.z. štátny zamestnanec je povinný zdržať sa konania, ktoré by mohlo viesť ku konfliktu verejného záujmu s osobnými záujmami, najmä nezneužívať informácie nadobudnuté pri vykonávaní štátnej služby na vlastný prospech alebo v prospech blízkych osôb alebo iných fyzických osôb, alebo právnických osôb; táto povinnosť platí aj po skončení štátnozamestnaneckého pomeru.

Podľa § 53 ods. 1 písm. m/ zákona č. 312/2001 Z.z. štátny zamestnanec je povinný zdržať sa pri vykonávaní štátnej služby a mimo nej všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť štátnej služby alebo ohroziť dôveru v jej nestrannosť, prípadne nestrannosť rozhodovania.

Podľa § 47 ods. 1 správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

Náležitosti výroku rozhodnutia sú uvedené v § 47 ods. 2 zákona správneho poriadku, podľa ktorého výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia než ustanovuje osobitný zákon.

Z citovaného ustanovenia síce explicitne nevyplýva, že by výrok rozhodnutia musel obsahovať vecné, časové a miestne určenia konania, z ktorého závažné porušenie pracovnej disciplíny vyplýva, avšak na druhej strane je nespochybniteľné, že vymedzenie predmetu konania, keď už nie priamo vo výroku rozhodnutia, tak aspoň v odôvodnení rozhodnutia musí byť vymedzené takým spôsobom, aby sankcionované konanie **nebolo zameniteľné** s konaním iným a vymedzenie veci musí zodpovedať jeho charakteru.

Rozhodnutie správneho orgánu musí mať zákonom stanovené náležitosti (§ 125 zákona o štátnej službe a § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní /správny poriadok/ v znení neskorších predpisov) včítane odôvodnenia, aby z odôvodnenia rozhodnutia bolo jasné, z akých skutkových konkrétnych podkladov sa vychádzalo pri vydaní rozhodnutia, či s nimi žalobca bol riadne a včas oboznámený.

V § 3 ods. 1 až 5 správneho poriadku sú zakotvené základné zásady správneho konania. V odseku 1 je zakotvená zásada zákonnosti, ktorá vyjadruje požiadavku, aby správne orgány v konaní a pri vydaní rozhodnutia zachovali procesné predpisy - zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ako aj predpisy hmotnoprávne, ktoré sa vzťahujú na prejednávajúcu vec. Obdobne je upravené aj ustanovenie § 33 ods. 2 správneho poriadku.

Odvolací súd po preskúmaní zákonnosti žalobou napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že správne orgány, ktoré vo veci konali a rozhodovali, postupovali v rozpore s citovanými ustanoveniami správneho poriadku.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a obsahu administratívneho aj súdneho spisu najvyšší súd konštatuje, že hoci nebolo možné uznať prevažnú časť námietok žalobcu uvedených v žalobe za právne relevantné, ako aj správne konštatuje krajský súd, treba

sa stotožniť s názorom prvostupňového súdu uvedenom v odôvodnení jeho rozhodnutia, že vzhľadom na neuvedenie obsahu žalobcom poskytnutej informácie, ktorým konaním sa mal dopustiť porušenia § 53 ods. 1 písm. e/, f/, m/, b/ zákona č. 312/2001 Z.z., nie je dostatočne vymedzený skutok na základe ktorého správny orgán konštatoval závažné porušenie služobnej disciplíny, a že sa správny orgán nedostatočne vysporiadal aj s povinnosťou zrozumiteľne uviesť, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, keďže z prvostupňového ani druhostupňového rozhodnutia nevyplýva dostatočne zrejme, na základe ktorých zákonných ustanovení a akého výkladu zákonných ustanovení, dospel správny orgán k záveru, že žalobcom zverejnený údaj je neverejným štatistickým údajom. Tiež za správnu považuje najvyšší súd výhradu krajského súdu týkajúcu sa nesprávneho použitia ustanovenia § 47 ods. 6 správneho poriadku.

Ak je v konaní správneho orgánu zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250j ods. 2 písm. e/ OSP), tento nedostatok nemôže odstrániť ani krajský súd a ani najvyšší súd svojim rozsudkom, ale takéto rozhodnutie správneho orgánu musí byť zrušené a vrátené správny orgán na nové konanie a rozhodnutie.

Nepochybil preto krajský súd, ak rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nestotožnil s názorom žalovaného, že žaloba žalobcu postráda zákonom stanovené náležitosti a vzhľadom na to, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne právne relevantné skutočnosti a dôkazy, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu, súc viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) rozsudok Krajského súdu v Bratislave podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1, 2 OSP potvrdil.

V ďalšom konaní správny orgán viazaný právnym názorom súdu (§ 250ja ods. 4 OSP) prejedá vec v naznačenom smere znova v medziach podanej žaloby, dôsledne sa vyporiada s relevantnými námietkami žalobcu a opätovne vo veci rozhodne, pričom svoje rozhodnutie náležite odôvodní tak, aby zodpovedalo zákonu.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, 250 ods. 1 OSP a § 151 ods. 1 a 5 OSP v spojení

s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a v zmysle ich vyčíslenia žalobcovou právnou zástupkyňou priznal v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi náhradu trov tohto odvolacieho konania v sume 62,70 eura, ktorá suma pozostáva z náhrady trov právneho zastúpenia za 1 úkon právnej služby – vyjadrenie na odvolanie z 15.07.2010 á 55,49 eura (správne malo byť za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2010 vo výške 1/6 výpočtového základu za tento rok, t. j. 120,23 eura) plus 1 x režijný paušál 7,21 eura (§ 11 ods. 1 a ods. 4, § 14 ods. 1 písm. b/ a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení od 31.05.2010).

Náhradu je žalovaný povinný v zmysle § 149 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP zaplatiť k rukám JUDr. Z.Z., advokátky so sídlom D.

Najvyšší súd nepriznal žalobcovi náhradu trov konania za jeden úkon právnej služby (odpoveď na výzvu súdu zo dňa 15.03.2011) včítane jednej paušálnej náhrady, keď posudzujúc účelnosť takto vynaložených trov, tento úkon z hľadiska právneho posúdenia veci bol už len prípisom na výzvu súdu, aby právna zástupkyňa vyčíslila trovy odvolacieho konania, a preto uplatnenú náhradu trov právneho zastúpenia za tento úkon už nepovažoval v zmysle § 246c ods. 1 veta prvá OSP za trovy potrebné na účelné uplatňovanie práva proti žalovanému.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok

V Bratislave 24. marca 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková